

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: ATURERNES GRAVE

Citation: Aarestrup, Emil: "ATURERNES GRAVE", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid66822.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

ATURERNES GRAVE

Alle Folk i Maypures
Holde Siesta - Ingen Zitter,
Poppegøieskrig kun lyder
Uophørlig fra et Gitter.

Hvad er det, som Fuglen ivrig
Med saamegen Fynd fortæller?
Siig mig, hvad dens høie Udraab,
Hvem dens vrede Tale gjelder!

Ingen kan forstaae dens Udraab,
Ingen kan dens Sprog udgrunde;
Hele Stammen, som har talt det.
Hele Slægten gik til Grunde.

Mellem Orinokos Vandfald
Folkets sidste Toner løde.
Og forlængst i Skovens Dybde
Sidste Mand af Ætten døde.

Tidlig dog den røde Kriger
Lærte Fuglens stærke Tunge
Indianerstammens Stridssang,
Hævnens vilde Trudsel sjunge.

134

Fuglen har ei glemt sin Lærdom,
Har ei tabt sit Maal, skjøndt Øiet
Længst er slukt, skjøndt graa af Ælde
Krum den sidder, lænkebøiet.

Skaldet er dens gamle Hoved,
Snart den dør, det kan ei feile;
Af den stolte Fugl tilbage
Er kun Skind og hvasse Negle.

Dette, om Aturerfolket,
Vidner nu et Sagn alene.
Ingen Gnist af deres Arne
Ryger meer bag Skovens Grene.

Kampen trængte dem tilbage,
I granitne, snevre Gader,
Til den store Urskovs Mørke,
Mellem skummende Kaskader.

Mand for Mand de faldt i Striden;
Ingen Bue mere hviner.
Ingen Hævnens Piil man frygter
I de mossede Ruiner.

Vil du see de Faldnes Gravsted,
Saa bestig den bratte Klippe,
135 Søg, saa høit Lianen løber.
Hulen ved Atarupe!

Uniamas Bjerge seer du
Fra den høie Græsgangs Tepper,
Og Condoren, Caprimulgen
Kredse over Metas Stepper.

Nærm dig de uhyre Grotter,
Alle fyldt med Dødningrester,
Palmesvøbte, Fyrster, Qvinder,
Krigere og Børn og Præster;

Røde af Onotofarve,
Duftende af Gummi - Ære
Yde du den sidste Levning
Af Aturerfolkets Hære!

Dvæl hvor Cataracten ryger.
Hvor Jaguapalmen lufter,
Hvor om Hulens Gab Bignonien
Og Vanilleranken dufter!

Hvor er nu de Faldnes Aander?
Hvor er de forsvundne Slægter?
Mange Ringe staae om Maanen,
Jorden gløder af Insecter.